

Kérdések a könyvbemutatón

(Az alábbi szöveg a könyvbemutatón elhangzottak vázlatos átirata, nem tartalmaz mindent, ami a rendezvényen elhangzott.)

Boér Tamás: Utoljára idén január 12-én ültünk ebben a hotelben az első könyved megjelenésekor. Most december eleje van. Sűrű éved lehetett.

Herman Judit: Igen, munkás év áll mögöttem. Bár több könyv születésében csószkódtam szerkesztőként, korrektorként, saját könyvet ez előtt az év előtt még nem írtam, most pedig egy év leforgása alatt kettő is megjött a nyomdából. Ez biztosan jelent valamit. Bár az is igaz, hogy most ez így elég volt: ilyen önszorgató jellegű új könyv írása mostanában nem foglalkoztat.

Miben volt más megírnod ezt, mint az első könyvet?

Itt több iskola van. Van, aki szerint a második könyv nehezebb, mert nem hajtja az az erő, ami az elsőt kirobbantotta. De ez talán csak a fikció-típusú irodalomra igaz, ahol fontos a művészi értelemben vett ihlet. Nálam lelkiileg egyértelműen az első megírása volt nehezebb, mert ott még néha halogattam az írást, volt bennem egy olyan bizonytalanság, hogy „ezek olyan evidens dolgok, miért ezeket leírni, amikor mindenki tudja?” Mire a második könyvbe erősen belefogtam, már sok visszajelzést kaptam: fogyott az előző könyvem, és az olvasók megkerestek, írtak, köszönetet mondtak. Akkorra már tudtam, hogy a gondolkodásom hasznos és értéket jelent számomra ismeretlen emberek szemében. Ennél nem kell több. Innentől már csak – ahogy Csontos Ilona szokta mondani – „tettem a dolgom.”

Változtattál valamin *A magad útján*-hoz képest?

Néhány fatális tördelési hibát javítottam (ez azért érdekes, mert lelkes amatőrként magam tördeltem a könyveimet), amit az elsőben tanulópenzként megfizettem. Az első könyvemben a nyomda nem figyelmeztetett, és én is csak utólag vettem észre, hogy elcsúszott tükör, ezt javítottam. Aztán lettem róla, hogy a lábjegyzeteknél léniát használjak; csak ez egymagában félnapos munkát spórolt meg nekem. A keretes részeknél bevezettem a szürke hátteret, ami szerintem sokat dobott az olvashatóságon és áttekinthetőségen.

Szintén hoztam egy döntést, hogy mély fájdalommal, de lemondok a rajzokról, ami egyértelmű hátrányára vált a könyvnek. Megszületett viszont egy hagyomány és egyben a jövőre nézve kötelesség: minden könyvemben szerepelnie kell egy japán szóelemzésnek. A gyerekeknek szóló mesekönyvben még nem tudom, hogy fogom megoldani...

Akik itt voltak az előző könyvbemutatón, azok most fogják be a fülüket: ez alkalommal a könyvbemutatóra nem csak odafele a villamoson készültem fel, hanem hetekkel előbb gondolkozni kezdtem róla.

Honnan jött ennek a könyvnek a gondolata?

A gazdagság útján az én olvasatomban *A magad útján* teljesen szerves következő lépése, nem kellett hozzá külön „gondolat”. Annyiban azonban nincs is köze *A magad útján*-hoz, hogy azt nem magamnak írtam, hanem másoknak, és egy-két pont kivételével nem is élveztem kiemelkedően a megírását. Mint mondtam, számomra az ott leírtak teljesen evidens dolgok, igazából van egy részem, amely a mai napig nem érti, mit nem értenek ezen mások. Volt, hogy írtam *A magad útján*-t, és közben arra gondoltam: ez tuti, hogy senkit nem érdekel, ezek olyan közhelyek, amit mindenki tud.

A gazdagság útján írása alatt soha egy percig nem volt ilyen érzésem. Sokkal inkább előttem lebegett több tucat ember, barátaim, ügyfeleim, akik életvezetési csapdákban vannak, mert nem tudták időben azokat a felismeréseket, amikről leírtam. De még egyszer mondom, hogy logikailag ez a két könyv

egymás testvére. Azért nem „folytatása”, mert a folytatásnál fontos a sorrend, és itt szerintem mindegy, hogy melyikkel kezd az ember.

Az írás alatt tapasztalt különbségnek az lehet az oka, hogy nekem személyesen, a saját életemben egész más a két témához való viszonyom. 2008-ban egy tréningen hallottam először azt a kifejezést, hogy *passzív jövedelem*, és rögtön tudtam, hogy ezzel a témával foglalkoznom kell, ennek utána kell járnom, mert itt valami nekem nagyon hiányzik. Aztán 2009-ben vettem fel tudatosan a fonalat. Teljesen coachingba illő módon: nyaralás előtt átgondoltam, hogy mit akarok olvasni, és elvittem magammal egy-két hangoskönyvet és könyvet pénzügyi intelligencia témában. Persze mind külföldi szerzők voltak angol nyelven, de kezdetnek ezek is jók voltak. Én a régebbi életemben az anyagiakkal ugyanúgy nem voltam rendben, mint a legtöbb magyar ismerősöm, de olyannyira nem, hogy nem is tudtam arról, hogy hiányzik valami.

A magánéletemben az elmúlt három évben a pénzügyi fejlődés és az anyagi függetlenség volt a legfontosabb téma. A hivatásaimat már rég megtaláltam, a párkapcsolatom rendben van, egészséges vagyok, vannak működő barátságaim, erős spirituális tapasztalataim, úgy érzem, teljes életet élek. Ami hiányzik, az az anyagi függetlenség és a saját család. Lehet, hogy ebben merev és hárító vagyok, de számomra az első a második előfeltétele: nem fogadom el azt a magyar családmodellt, hogy a nő otthon kuksol egyedül a kisgyerekekkel, az apa meg jó, ha hazaesik az esti fürdetésre, és valahogy éppen csak megélnék az egy keresetből. Számunkra a család közös tapasztalat, ehhez viszont az kell, hogy az apának ne kelljen napi 8-10 órát a családtól távol, munkahelyen, a pénzt hajkurászva töltenie. Na, erről szól a pénzügyi intelligencia, hogy ezt hogyan csinálom meg: egyikünknek se kelljen napi egy-két óránál többet pénzkeresettel töltenie, de kifejezetten jóléti és biztonságban élhessünk!

Kiknek szól ez a könyv? Bármilyen szinten adhat pluszt ez a könyv, vagy csak egy bizonyos rétegnek?

Az életvezetés és pénzügyi gondolkodásmód alapján három réteget emelek ki ebben a könyvben: a szegényeket, a középosztályt és a gazdagokat. Ezek közül én egyértelműen a középosztálynak írtam. Nekik van pénzük és igényük (no meg szükségük!) efféle tudásra. De azokhoz tudok csak szólni, akik elfogadják, hogy eddig nem a legjobb sémákban gondolkoztak. Aki azt hiszi, hogy tökéletes és csak a biztonságra vágyik, nem sokat fog kivenni ebből a könyvből.

Itt is szerepeltetsz interjú-részleteket. Volt-e bármilyen különbség az interjú elkészítésében az előző könyvhöz képest?

A pénz még mindig nagyon erősen tabutéma, úgyhogy rengeteget küszködtem az interjúkkal. Az alapeset az volt, hogy lasszóval kellett fogni az embereket, és még a megfogottak is voltak kiugrottak.

Persze azért itt is vannak trendek. Érdekes módon a sikeres vállalkozók és a gazdag emberek például nem szívesen beszéltek a sikereikről. Kivételt képeztek azonban az oktatók és tanácsadók, akik készségesek és lelkesek voltak – ők már ugyanis megszokták, hogy tanítsanak másokat, segítsék a tudatosabb pénzügyi gondolkodást.

De ugyanitt voltak a „konkurenciát” gyanító oktatók is, akik miatt sok bosszúságom volt, mert többen is ígérték, hogy számíthatok rájuk, terveztem velük, és az utolsó utáni pillanatig lógattak vagy lemondtak. Van itt egyfajta karrierföltés vagy a tabuk ledöntésétől való félelem, amitől sajnos a kollegák sem mentesek.

Ezek miatt a vegyes érzések miatt döntöttem úgy, hogy elhagyom az interjúalanyaim szakmájának a megnevezését – nem akartam senki bajba sodorni és találgatásoknak kitenni.

Te anyagiilag független vagy? Hitelesnek tartod magad ebben a témában megszólalni?

Most először direkt egy kicsit mellé fogok beszélni... Két téma van, ahol nem engedik el a szerzőnek a hitelességet: a gyereknevelés és a pénz. Például az az alaphozzáállás, hogy „ha nincs gyereked, ne mondd meg, hogyan kell csinálni” – ami lehetetlenné teszi, hogy a gyerekkori élményeinkből és fájdalmainkból átadható tapasztalatot fogalmazzunk meg más generációk számára. Sok vitám van ebből...

Szóval a hitelesség kényes téma. Egyrészt hiszek benne, másrészt veszélyesnek tartom ezt az érvelést: „ha nem csináltad, ne dumálj bele”. Ilyen alapon hogy lehet egy férfi nőgyógyász vagy éppen szülész, hogyan játszhat el egy hetero színész egy meleget vagy egy nem zsidó egy zsidót? Tiltuk be, mert „nem hiteles”?

Na, hasonló a helyzet a pénzzel is. Aki nem gazdag, az milyen alapon mond róla bármit is? Pedig az anyagi függetlenségig eljutni hosszú út, ami közben ezer felismerés születik az emberben. Ezek a felismerések már rég hasznosak mások számára is, pedig még nem értem el látványos eredményeket. Én mindig is erős voltam abban, hogy gyorsan megértsem a dolgok mögött álló elveket és a rendszert, és ezt jól is tudom másoknak átadni. De a könyv címe nem az, hogy *Hogyan lettem milliomos*, hanem *A gazdagság útján*.

A választ rövidre fogva: igen, egyértelműen a gazdagság útján járok, most már előrehaladott állapotban, hiszen három éve foglalkozom ezzel a területtel nagy erővel. Már a könyvbemutató idején is a tőkém kamataiból élek, néhány héten belül pedig sokkal komolyabb befektetéseket fogok elindítani.

Talán érdekes tudni, hogy mint a legtöbben, én is *alkalmazottként* kezdtem, egy bevételi forrással. Azóta a Cashflow-négyszögben sokat mozdultam el. Alkalmazott voltam, ezt szomorúan, de saját döntésemből befejeztem, és *egyéni vállalkozó* lettem, aki a saját brandjét, üzletét építgeti. Felhasználói szinten kitanultam egy *befektetői* sémát is, az automatizált devizapiaci kereskedést. Én alapvetően ez utóbbiban látom a reális utat a saját anyagi függetlenségem felé, és nem a napi munkámból akarok megélni. A rövid távú tervem az, hogy automatizált devizapiaci kereskedéssel alakítom ki azt a passzív jövedelmet, ami biztosítja az anyagi függetlenségemet, majd a tőkémeket fenntartható befektetésekre és saját tulajdonú passzív házra fordítom. Tehát a Cashflow-négyszöget tekintve az egyik térfélből átléptem két másikra, ahol egészen mások a szabályok. Ehhez sok éves tanulás, türelem és nem utolsó sorban bátorság kellett. Ilyen értelemben abszolút hitelesnek és számon kérhetőnek érzem magam ebben a témában.

Számodra mit jelent az, hogy anyagi függetlenség?

Van egy közismert meghatározás: a kiadásaidat alapszinten fedezik az automatikusan befolyó bevételeid. Ez nálam már most is adott, de ez nem jelenti, hogy dologtalan vagyok vagy urizálok. Az én olvasatomban az anyagi függetlenség azt jelenti, hogy magamra vagyok hagyva egy életnyi szabadidővel. Ez egyáltalán nem fenékgig tejfel: csak kívülről tűnik érdekesnek, belülről éppen olyan romboló tud lenni, mint amennyire kívülről vágyunk rá. Emiatt óriási felelősséget érzek, hogy ne veszítsem el önmagam és az értékeimet. Amíg rossz napom van, és „áltagos” életet élek, addig nincs bennem az a szorongás, hogy „jaj talán csak egy elkényeztetett gazdag vagyok, aki nem tud jó dolgában mit csinálni”. Ez egyfajta tehertétel számomra. Kivívás, amit meg kell ugranom. Már csak magam előtt sem vallhatok kudarcot.

Aki csak álmodozik arról, hogy egyik napról a másikra gazdag lesz, például megnyeri a lottóötöst, higgyétek el, hogy nem tudja, mit kíván magának. Alapos és tudatos felkészülés nélkül a hirtelen jött sok pénz olyan, mintha az ember állandóan „be lenne tépve” – csak pörög, de nem tudja, hol áll a feje, az élete addigi menete teljesen szétesik, megmételveződnek a kapcsolatai, felborul a bioritmusa, minden. Én már most is úgy élek, ahogy régen nem tudtam elképzelni, hiszen már most is van annyi kamatjövedelem, amiből szerényen, de megélek. Amíg az ember ezt nem tapasztalta meg, ez jól hangzik, de ilyenkor megszűnik a pénzkeresettel járó nyomás, és felszabadul tengernyi idő, egy csomó energia, feszültség, amit be kell csatornázni máshova, különben dologtalaná válunk, és megőrülünk.

Nem véletlen, hogy annyi celebritás hal meg a piától, drogoktól vagy gyógyszerektől. Szóval az anyagi függetlenség áldás, de egyben teher is: a lélek próbája.

Mindenki el tudja érni az anyagi függetlenséget?

Ez egy kicsit kínos kérdés. Az anyagi függetlenség olyan, mint a proaktivitás. Mindenkinek (vagyis a legtöbb embernek) van szája és keze, mégsem jut el mindenki odáig, hogy használja is ezeket. Van, akinek olyan az életjátszmája, sorskönyve, hogy muszáj szenvednie és panaszkodnia, és ha ezt elveszük tőle, és ettől megfosztjuk, akkor nem marad „szellemi rágógumija”, ami lekösse. Az ilyen szemléletű emberek taszítják a proaktív cselekvést, fenyegetve érzik magukat tőle. Nincsenek életcéljaik, és nem is akarnak ilyesmit, mert akkor számon kérhetővé válnának önmaguk előtt, és küzdeniük kéne. Ők azonban passzív módon akarnak élni és ebből nem engednek.

Az anyagi függetlenséghez sem kell semmi olyasmi, amit ne tudta megtenni a legtöbb ember, de ehhez éveken keresztül kutya keményen dolgozni kell, le kell mondani a kényelemről, és erre a legtöbbben nem hajlandók. Ilyen értelemben nem mindenki válhat anyagilag függetlenné.

Nekem bizonyos szempontból szerencsém van, két ok miatt is. Egyrészt van egy működő és végtelenül támogató párkapcsolatom, ahol belefér, hogy ne annyival járuljak hozzá a kasszához, amennyi rám jutna. Így tudok olyan dolgokkal is foglalkozni, hogy kiteljesedjek és tervezetten haladjak a karrierdöntéseimmel, ne csak a pusztán pénzkeresés motiváljon.

Másrészt a szüleim szorgalmas és tehetséges emberek, és az általuk megtermelt vagyonból nekem is juttattak egy lakást. Én a kényelmes és szeretett lakásom „feláldozásával” jutottam abba a helyzetbe, hogy jelentős befektetni való tőkém lehessen, amiből az üzleti és a pénzügyi terveimet meg tudom valósítani. De hangsúlyozom: ez nem kifogás azoknak, akiknek nincsen jó párkapcsolatuk, gazdag szüleik és saját ingatlanuk! Ha a húszas éveimben tudom azt, amit ma, már rég anyagilag független vagyok, mert már az egyetemi évek alatt megtakarítok, és nem élem fel a keresetemet minden hónapban. A megtakarítás mindenkinek reális lehetőség – éppen ezt tanítom ebben a könyvben is.

Miben más az üzeneted az előző könyvhöz képest?

Hogy nem elég megtalálni a helyünket a világban, és hasznosnak lenni mások és a föld számára. Tudomásul kell venni, hogy anyagi világban élünk. Vagy kivonulunk belőle, vagy a saját javunkra kezdjük használni a szabályokat. Nincs középút, mert jelenleg a középút az élethosszig tartó adósságszolgálat és a bizonytalan nyugdíjból való nyomorgás. Én ehhez túl tudatos és igényes ember vagyok, nem vállalom, hogy örökké másoknak leszek kiszolgáltatott: a munkáltatómnak, a banknak vagy az államnak.

Melyik a könyvben a kedvenc részed?

A köszönetnyilvánítás. Ez az első könyv az életemben, amibe beleírhattam, hogy „férjemnek”. Babonás voltam, és csak nem sokkal a nyomdába adás előtt írtam be ezt a szót, valahogyan nem mertem az esküvő előtt. Nincs ahhoz fogható érzés, amikor ezt először adtam írásba. A férjem rengeteget tett ezért a könyvért, vele jártam be a teljes utat, ami idáig vezetett, sokat tanultam vele és tőle.

A másik kedvenc részem az volt, amikor megleptem saját magamat. Egy kéziratot sokszor szoktam átolvasni: még a képernyőn legalább kétszer, aztán Wordből kinyomtatva egyszer, az ugye alsó hangon három teljes átolvasás, és csak aztán jön a betördelt verzió. Na, amikor a betördelt változatot olvastam (vagyis negyedszerre láttam a teljes szöveget), az ingatlanokról szóló részeknél több olyan gondolatot is találtam, ami teljesen újnak hatott. Nem a megfogalmazás, hanem maga az üzenet. Csak ültem, és csodálkoztam, hogy „ez tényleg így van, tök jó gondolat, de ki írta ide?” Valószínűleg olyan flowban dolgoztam azon a részen, hogy kiesett az emlék és maga a felismerés is. Vagy a párom mondta, hogy ezt írtam, (ő nálunk az ingatlanguru), és csak átment rajtam az információ, de nem

fogadtam be, nem tudom. De így leírva látni és olvasóként befogadni egészen megdöbbenő élmény volt: saját magamnak mondtam valami újat. Olyan volt, mint egy időutazás...

Mi volt a legmegterhelőbb a könyv írása során?

Az interjúk kapcsán olyan emberekkel kerültem kapcsolatba, akikkel nem szoktam, hiszen mindenki a maga pénzügyi köreibben mozog, az interjúkat adók között pedig sok kifejezetten sikeres és vagyonos ember is volt, akik százmillió vagy éppen milliárdos nagyságrendben élnek és gondolkodnak. Leveleztem több ilyen ismert vállalkozóval, de nem igazán akartak kötélnek állni, és ahova a végén bejutottam, ott is néha csak a „protekciómnak”, mint a személyemnek szólt a dolog. Ha nem lenne évek óta olyan kevésbé fontos számomra az egóm, akkor lett volna olyan interjú, ahonnan talán sírva jövök el. Így csak sétáltam a napsütésben és magamban vigyoroztam, hogy „most aztán megmutattad, kisapám!”.

Ami érzelmileg is megviselt, az a politikai döntéshozók szerencsétlenkedése volt. A pénzügyi témák szervesen gazdasági témák – ezt mindannyian tapasztalni fogjátok, ha eddig nem érdekeltek a gazdasági dolgok. De sajnos túl sok minden a politikusok kezében van, akik láthatólag nem szakemberek. Ezt a könyvet az utolsó kormányváltás előtt kezdtem el írni, és most ősszel fejeztem be, így sokféle változás történt. Ez önmagában is nehézség, de az elmúlt másfél évben sem állt össze nekem a kép, hogy mi is a magyar valóság, és eléggé megkavarta a mondandómat az, hogy nem tudtam, mire számítsak, mire figyeljek, mivel érveljek. A politikai retorika nem volt hasznomra (az új kormány néhány dologban például jó szokás szerint a választási ígéretei ellenkezőjét csinálta). A tetteket sem tudtam sokszor jól felhasználni az érvelésre, mert a gazdasági lépések sem egyértelműek. Például a nyomdába adás előtt egy-két nappal még javában tartott az eva körüli huzavona, én meg csak vártam, hogy vajon eltörlik-e vagy felemelik. Ez a kiszámíthatatlanság idegesítő volt – bár persze ennek sokkal rosszabb hatásai is vannak, mint hogy egy szerző idegeskedik... Abban viszont jó volt mindez, hogy megerősítse bennem: lépést kell tartani a gazdaságpolitikai eseményekkel, és több lábom kell állni, mert egy törvény módosítása simán kihúzhatja az ember lába alól az addigi egzisztenciáját.

Van-e olyan ember, aki sokban hozzájárult ehhez a könyvhöz?

A férjemet már mondtam. Horváth András – az ő tanfolyama adta meg a valódi víziómat és tudásomat arról, hogy én magam hogyan válhatok anyagilag függetlenné. Ez jelenti számomra azt a tudatot, hogy hitelesen írhatok az anyagi függetlenség témájáról, mert én is azok közé tartozom, akiknek erre mindenük adott. Aztán említeném még Horváth Máriát – aki önzetlenül és szakszerűen átnézte a kéziratot, és rengeteg hibát feledezt fel benne. Ő egy olyan kapcsolat, akit az előző könyvem hozott az életembe, és ez különösen értékesé teszi az együttműködésünket.

Mi a következő könyv?

Két ok miatt most egy időre elhalasztom új könyv írását (bár az élet jobban tudja). Az egyik ok, hogy a sok ülés nem tesz jó a gerincemnek, a másik pedig, hogy most már a családi céljaimmal szeretnék foglalkozni. Külső ötletként jött *A magad útján* angol kiadása e-bookban, aminek sokáig erősen ellenálltam. Nagyon be vagyok tojva tőle, de vonz is a feladat, mert szeretem az angolt és imádok angolul írni. Az a baj, hogy a kulturális különbségek miatt eléggé át kell írni a könyvet, és bele kell tenni legalább egy új fejezetet a külföldi munkavállalásról. (Ezt amúgy a magyar kiadásba is bele kellett volna tennem: eleve mobilis kultúrában élünk, már ami az én generációmat és a fiatalabbakat illeti, de sokan a gazdasági és politikai helyzet miatt hagyják el az országot).

Amúgy a saját teveim szerint a gyerekkoromról szeretnék írni (bár ezt nem biztos, hogy terjeszteném is), és gyerekmeséket akarok írni, a saját illusztrációimmal a saját gyerekeinknek. Ehhez már régóta gyűjtöm fejből az anyagot, és ha képes lennék az erdei kirándulásokra fényképezőgépet vinni, már igen jó gyűjteményem lenne a rajzokhoz.

Kérdések a hallgatóságtól:

Milyen eredményre számíthat, mit gondolsz milyen hatása lesz a könyvnek az olvasókra?

Az alábbi sorrendet tartom valószínűnek:

1. Érdeklődés, kíváncsiság: „ez érdekes lehet, menjünk el erre a tanfolyamra!”.
2. A szembesüléssel járó nem éppen pozitív érzelmek és állapotok: zavarodottság, bűntudat és harag (esetleg felém is). Tehetetlenség: akkor most mindent elrontottam?
3. Extatikus töröm, felpörgés: amikor megértik, hogy az anyagi függetlenség reális cél, és nekik is olyan életük lehet, amiről addig csak álmodtak, vagy még álmodni sem mertek.

Mennyiben szólt számodra a könyvírás az önmegvalósításról, és mennyiben a tudás megsztásáról?

Amikor még egy könyvet sem írtam, azt hittem, majd valami nagy büszkeséget fogok érezni, amikor megjelenik az első könyvem, hogy „lettem valamit az asztalra, nyomot hagyok a világban”, stb. Na, hát nem tudom, miért, de ma már semmi ilyesmi nem motivál, és a kézbe fogott könyveim sem hoznak fel bennem ilyesféle érzést, hogy én most „valaki” vagyok. Erről néha szoktam vitatkozni, mert sokan mondják, hogy legyek csak büszke, de egy ideje semmire nem tudok igazán büszke lenni – olyan komolytalan dolognak érzem –, csinálom, amit kell, de minek legyek erre „büszke”? Az ember kötelessége, hogy hasznosan éljen, és megtegye, amit tud, nem? Arra se vagyok büszke, hogy nem hajtok át kocsival a teli piroson. Az egyetlen, ami megérint az, amikor ismeretlenektől kapok egy emailt, hogy köszöni a könyvet, és mennyit tanult belőle, most már ezt és ezt máshogyan fogja csinálni. Ez megható, de nem ezért az érzésért írtam meg a könyveimet. A könyveimben főként kihívást látok: el kell adnom őket egy olyan rendszerben, ahol a nagykereskedők és a terjesztők uralkodnak. Egy feladat, nem több.

Hol, hogyan lehet hozzájutni a könyvhöz?

A könyv az első könyvemhez hasonlóan magánkiadásban jelent meg, és magam terjesztem. Ennek oka a nagyüzemi könyvmaffia – nem tudok jobb szót rá: a bolti ár fele a nagykereskedőhöz kerül, a szerző a bolti ár 7-8 %-át kapja kézhez – bruttó. Vessetek a mókások elé, de ennyi pénzért én nem vagyok hajlandó egy évig dolgozni. Tehát a könyveimet a honlapomon és két budapesti könyvesboltban lehet kapni.

Mit tanácsolsz azoknak, akik teljesen kezdőként veszik kézbe ezt a könyvet?

Higgyenek benne! Én semmi olyasmit nem írok le, amit nem tapasztaltam meg, és amiben nem hiszek. *Tudom*, hogy lehetséges saját magunknak értelmes munkát teremtenünk vagy elérnünk az anyagi függetlenséget. Én nemcsak dumálok: én valóban a magam útját járom, és erre mások is képesek. Csak tudatosság és kitartás kell hozzá.